

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

In Qvo Agitur Nominatim De Sacerdotibus, Confessarijs, Magistris siue
Doctoribus, Concionatoribus, Episcopis & alijs Prælatiſ, eorumque
Ministerijs - In ſeptem Tractatus distributus ...

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1629

§. II.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45750](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45750)

5 SED ulterius adhuc progreditur virtus obedientie in hisce piscationibus, in quibus fuit quiddam valde insigne. Nam in prima piscatione obediuit S. Petrus in laxandis retibus, agnoscens ipsum Christum, qui laxare iubebat; in secunda autem obediuit dicenti ut laxaret, non tamen sciens quis esset, qui id ei suaderet, quamuis reuera esset ipsemet Christus, habitu indutus quasi hominis volentis pisces aliquos emere. Quae obedientia fuit multo perfectior & cum quadam sancta cecitate, & promptitudine iudicium suum alieno subiiciens etiam cum experientia docuisset frustra ipsos laborasse. Ut intelligantur duo modi obedientiae, qui in his casibus eueniunt; *Alter* manifestus ac certus, cum ipsemet Christus iussit Apostolos ire praedicatum in mundum; aut per reuelationes, aut impulsus vehementes cum eos ad praedicandum in aliquo loco impellebat. *Alter* est, cum idem praecipit per praelatos, in quibus ipse laeret; aut cum ipsemet fideles salutis animarum suarum cupidi, id petunt: nam & in illis est Christus; & per eos petit, ut laxent retia ad conuersionem peccatorum. In utroque autem modo necesse est Christo Domino nostro obedire. Ergo obediendi ei causa concionatur, sperare potest prospera sua piscatione.

6 SED aliud quoque mysterium latet, quod in prima piscatione fuit Christus D. N. cum Sancto Petro in ipsiusmet nauis, omnibus videntibus; in secunda autem fuit procul a nauis in terra, & ita reclusus ut non agnosceretur, ut sic duos alios modos significaret, quibus suis adest Praedicatoribus, eoque iuuat. *Alter* est, cum manet valde propere illos, seseque; adesse & auxilium illis praebere aliquibus iudicijs manifestat. Quod euenit, cum auctoritatem praedicationi adfert, gratiam edendi miracula: quae sunt certa testimonia praesentiae ipsius Saluatoris; aut cum tantos fauores & interna dona eis communicat; ut ex eis certo agnoscant, Deum cum ipsis esse in nauis animarum ipsorum, dirigens ipsum ministerium, quod obeunt. De quo dixit Apostolus. *Et an experimentum queritis eius qui in me loquitur Christus? Quasi sciret satis multae sunt experientiae huius rei, ex admirandis operibus quae per me est operatus. Sed alter est modus eos iuuandi valde occultus: cum videtur abesse a nauis anime, seseque; occultat nec praebet sensibilibus praesentiae indicia: sine quibus tamen magnam praebet efficacitatem, ad veritatem concionandum. Eo enim obedientia & fiducia maior censenda est, quod innitit fidei puriori, magisque; subiectae, absque; signis externis: ac propterea dignior est, cui Dominus faueat, dans ei piscationem copiosiorem.*

§. II.

1 SED nunc videamus quid S. Petro euenit post has piscationes. Nam prius, stupefactus miraculo illo, procedit ad genua Iesu, dicens *Domine, quia homo peccator sum, Domine.* Procul omnino erat ut suis meritis piscationem attribueret, qui se tantum agnoscit peccatorem, ut non putet se dignum

k 1. Corint.
13.3.

a Luc. 58.

se dignum, qui in Christi presentia maneat, neque illum in sua retineat nauis: eum in modum; quo eadem Domino dixit Centurio: b *Domine uo sum dignus, ut intres sub tectum meum. Admirabatur, inquit S. Ambrosius dona Diuina, & quo plus meruerat, hoc presunabat minus: & timens euanescere, ait: exi a me.* Non rogat, ut deseratur, sed ne infletur, ne amittat quod acquisiuit: v t ex hoc facto Prædicatores discat, quid agere debeant in profectis euentibus: seipos scilicet corā Deo humiliantes, eosq; diuinæ bonitati & omnipotentiæ tribuere: nullo autem modo proprijs meritis; imò indignos potius se debent iudicare, quibus Deus assistat ad opera ad o egre gū. Quod si timeant vanam gloriam, possunt cū reuerentia dicere: *exi a me Domine, ne talia per me edas facinora: quia magnus sum peccator superbus, & inanis gloriæ cupidus, & arrogans: & fortè gloriam, quæ tibi debetur mihi attribuat.* In qua re non petunt reuera, vt Dominus ab ipsis discedat; sed ne ipsos in superbiam incidere patiatur. Et quem admodum Christus D. N. non solum non exiuit à Petro, propter eius dicentem; sed potius eum consolatus est, & maiori affecit honore, dicens ei: *noli timere, ex hoc tam homines eris capiens:* ita etiam, qui ex humilitate se subducit, non est propterea abiectus, nec Deus admittit vt se subtrahat; sed potius eum consolatur, erigitq; e, vt in piscatione sua progrediatur.

SED quis non admiretur consilium Dei, ad tuendam & assecurandam humilitatem suorum piscatorum? in hoc enim euentu tanta fuit captorum piscium multitudo, vt *nauicula penè mergerentur:* timens autem Petrus ne id omnino accideret propter sua peccata, (vt ait Euthymius) dixit: *exi a me Domine, quia homo peccator sum:* ne submergatur nauicula ob temeritatem meam, qua simul tecum esse audeo. Quid autem hoc aliud est, nisi nobis insinuare, quod soleat Dominus noster permittere suos Concionatores post felices huiusmodi euentus incidere in aliqua pericula tentationum aut afflictionum, qui instar saburræ eos humiliet & timore afficiat, ne euanescaant? Adeo enim miseri sumus homines, vt ex micabilibus, quæ Deus per nos operatur, superbe sumamus occasionem; nisi Deus aliquid à nobis prodire permittat, quod nos confundat, & ad misericordiam petendam impellat.

IVSTI tamè nõ semper tendunt hac via timoris; nec propterea desinunt esse humiles. In secunda enim piscatione, agnosces S. Petrus ex miraculo tot piscium captorum, esse Christum D. N. qui erat in terra, & iusserat retia laxare: non solum non fugit ab eo, sed magno potius feruore proiecit se in mare, vt citius ad eum perueniret, iudicans nauiculam valde tarde progredi. vt ex hoc intelligatur, quod aliquando Prædicatores beniam in humilitate & diffidentia de seipsis fundati agnoscant amplius virtutem Christi; & excitetur animus que accipiant, vt per intimum am o

b Matth.
8.2
in hunc lo-
cum S. Luc.
lib 3 de vir-
gin.

In Luc. 5.

rem & internam familiaritatem magis cum ipso vniantur. Iudicantes autem ordinarium aliorum gressum esse tardiorē; illo relicto, extraordinarium induentes feruorem, student maiori cum perfectione Deo seruire. Quare admiranda quadam harmonia in prosperis euentibus, nunc humilitatem exercent, fugientes inanem gloriam; nunc augetur in eis fiducia, cum maiori feruore charitatis. Et in vtroque debent semper Domino huic esse grati, gloriamque & gratias referre propter piscationem siquidem facta est in nomine & virtute Diuinæ eius misericordiæ.

Luc. 5. 6.

SED quoniam obedientia & fiducia non excludit prudentiā, quæ moderatur occupationes: necesse est Concionatores diligenter attendere, ne patiantur adeo se ab illis opprimi: vt se periculo exponant omnia mittendi. Et hoc est, quod S. Lucas insinuat in prima piscatione dicens: *rumpatur rete* ob copiosam piscium multitudinem, qui illud sibi ingressi, quamuis rete vera ruptum non fuerit, quia Dominus voluit miraculo integrum & illæsum conseruare. Quid autem est, rumpi rete in tanta piscium multitudine: nisi quod Prædicatores & Operarij Euangelici moueantur periculi in quo versantur, quando nimium progrediuntur in suo officio: ne ob Concionum, & Confessionum & negotiorum multitudinem, quibus se implicat, eis eueniat, vt officium retardetur, & iactantiam faciāt integritatis & puritatis ministerij sui; sanitas lædatur, spiritus suffocetur, & propria deficiat perfectio. Et hæc eueniūt ex nimio & in discreto feruore: quia transgrediuntur limites ab ipso Domino constitutos. Et vt plurimum in hoc admiscetur aliquid vanitatis, quæ hominem virget ad maiores labores, quā ferre possit, propter gloriam ex eis sibi obuementem. Et demōstratū meridianum impellit ad tot labores, vt rumpatur rete, & reseruet piscatio, nec animas lucretur, quas illo piscabatur. Qui tamen ex obedientia progrediuntur, verāque fiducia, & continent se intra mensuram iuxta dictamen prudentiæ, non debent esse timidi & pusillanimes in re tanti momenti; sed magno animo aggredi quicquid vult Deus. Quærit adiuuabit, ne rete rumpatur, nec frangatur ministerium, nec salus deficiat, aut spiritus propriæ perfectionis in te pescat. Quod si ex aliquo iudicio aduertant rete rumpendum: accipiant ex eo occasionem, vt prudenter occupationem suam moderentur; non verò, vt piscationem omnino deserant: Deus enim misericordiā & benignitate sua detrimentum imminens auertet & ipso exercitio vires augebuntur, taliaque opera eductalesque proferent fructus reti integro permanente, nec in diuicium fractionis edente: sicut dixit S. Ioannes de secunda piscatione, quod cum dicitur: *es tot essent, ac tanti non tamen est scissum rete.*

d. Ioan. 21. 12

Ad hanc prudentiam pertinet, quod S. Petrus fecit in prima piscatione. videns enim quod rete rumpetur, & quod ipse solus cum suis illud ex-

traheret

transire non possent: *et auerunt socios, qui erant in alia naui, ut uenirent & adiungerent eos.* In quo apparet prudentia operariorum Euangelicorum, cum recens accedunt ad aliquam Prouinciã, aut ciuitatem; tantamq; aduertunt esse messem, & piscationem adeo copiosã, ut eorum vires non sufficiant ad totam colligendam. Nam ut illa nõ pereat, aut fructus, qui colligi possit negligatur: rogant alios idem institutum & talentum habentes, ut ueniant ad ipsos iuuandos, donec messis tota colligatur, & pisces omnes capiãtur; & animas omnes lucentur, quas Deus per ipsos tangere, & vocare est dignatus. Hic fuit semper stylus Apostolorum, & uirorum Apostolicorum, qui eis successerunt: reuocantium semper in memoriam uictum illud Saluatoris: *Et messis quidem multa, operarij autem pauci: rogate ergo Dominum in messis, ut mittat operarios in messem suam.* Præcipue enim orandus est Dominus messis, ipse scilicet Deus, & Christus Seruator noster, ut inspiret operarijs, ac permoueat eos, ut socios suos iuuare uelint: eò quod ipsi sint ad tantam messem pauci. Imò nostris etiam temporibus, qui laborant in Indijs Orientalibus, & Occidentalibus, & in Regionibus Septentrionalibus apud Hæreticos, clamantes petunt operarios, qui ipsos adiuuent ad piscationem, quæ illis occurrit faciendam aut ad conseruandam, quam iam fecerunt. Cuius ratio est: quia si non est prudentiæ tantum uelle laborare in piscatione colligenda, ut rete ipsum rumpatur & ministerium deficiat; neque decet permittere illam perire: æquum ergo erit alios vocare socios, qui adiuuent. Quod si ex inuidia eos non uocent; aut, ne ipsi a iqua parte gloriæ defraudentur, uolentes totam soli habere: id sane ualde est à charitate & humilitate Christiana alienum; & genus quoddam crudelitatis permittere animas perire: negligendo uocare co-operarios, & coadiutores ad earum conuersionem; uerum est tamẽ quod ipsamet prudentia dicitur: non quoscuque esse uocandos; sed, ut dixit Euang. ista: *inuerunt socios, scilicet Professionis: de quibus certi sint, quod possint illos iuuare, & non impedire; sed simul sese coniungere ad piscationem perficiendam, & per eadem uias animas lucrandas.* Si enim existet, alios accedentes, potius impedituros suis dissensionibus, & diuerso modo prædicandi: expedit eos non uocare. Si enim uenerint, citius iuuerint ut rete rumpatur, propter schisma & discordiam inter ipsos operarios. Tali tamen periculo cessante, tenenda est regula ab ipso Christo Domino suis Apostolis tradita, cum illi dicerent: *Magister uidimus quendam in nomine tuo eicientẽ demonia, qui non sequitur nos, & prohibemus eum.* Ipse autẽ Dominus dixit eis: *nolite prohibere eum. Qui enim non est aduersum uos pro uobis est.* Hoc, qui idem facit quod uos, nec uobis aduersatur, uestris conatus adiuuat; ideòq; non expedit auxilium eius reijcere.

Ex quo fit, ut quemadmodum piscatores, sancti Petri locij, qui in alia erant nauis, statim atque signa uocantium uiderunt, accesserunt cum cha-

c Luc. 5. 7.

f Luc. 20. 2.

1 Luca 9.

4. Marci. 9. 37

6

ritate ad eos iuuandos, ostendentes etiam in hoc suum obedientiam modum, & subiectionis, sancti Petri signis; & omnes simul rete extraxerunt cum tot piscibus, vt impleuerint ambas nauiculas: ita quia morem Christi, zelumque salutis animarum habent, cum audiunt ad defectum operantium in alijs regionibus; & signa ac petitiones aduertunt petentium auxilium, cum magna promptitudine sese offerunt ad eos iuuandos. Et simul manentes preclaras faciunt piscationes, vt impleant omnia sua desideria circa fructum faciendum: quia Dominus remunerat eorum obedientiam ac fiduciam euentu illo felici. Est enim insignis obedientia offerre sese ad egregia huiusmodi facinora; & sociorum vocem audire, que est vox Christi per eos clamantis. Estque quidam modus crudelitatis, quod qui potest eos iuuare, nec legitime impeditur, non se ad id offerat, ne minime pereant ob defectum adiutorum. Hoc enim est de quo lamentabatur Ieremias, quod *m paruuli perierunt panem, & non erat quis frangeret in*

m Thren. 4

7

DONIQUE, vt obedientia magis splendeat, cessentque perplexitates, schismata, ac dissensiones quæ in ijs ministerijs esse possunt: dirigit Christus D. N. sermonem suum in hac piscatione ad Petrum, dicens ei soli: *das in altum;* & ille omnium loco responderet: *in nomine tuo laxabo rete.* volebat enim Christus sanctum Petrum facere totius nauis Ecclesie & piscationis animarum caput vniuersale, suumque vicarium in eodem officio dirigendi & gubernandi reliquos piscatores: ita vt eius auctoritate & gubernatione reliqui omnes progredierentur, retiaque laxarent ad eius nutum, sicut ipse Petrus ipse laxauit ad nutum Christi. Quicumque autem Sancto Petro contradixerit, eiusque successoribus; aut ab eorum gubernatione se subduxerit, is schismaticus est; & quantum est in se, contumaciter impere rete, & diuisionem ac turbationem ponere in ipsa nauis. Deo autem ipsa incumbit eam sua protectione tueri, vt rete S. Petri, hoc est eius doctrina, & predicatio non deficiat, neque rumpatur; neque eius nauis, quæ est Ecclesia, vnquam pereat, etiam si multa patiatur.

Ex quo oritur, quod auctoritate Successorum S. Petri, hoc est, Romanorum Pontificum vnaqueque Religio mendicantium, in star cuiusdam nauis multorum piscatorum animarum, Prælaturum & caput vnum habeat, illos omnes gubernans; cuius consilio ac directione distribuuntur Piscatores ad suam piscationem; & religiosi eunt prædicatum in varias Præuincias, aut Ciuitates, aut oppida, & varias alias stationes. Quod si Religiosi felicem suæ piscationis exitum habere cupiunt: necesse est valde esse obedientes, & subiectos, laxantes retia in locis sibi designatis; fidentes Deo, quod ibi sibi sitis auxilium daturus; & quod ibi sint ipsi futuri in *fluctibus sagitta in manu potentis, & sicut filij excussorum.* vbi S. Chrylost. legit: *allegatorum.* Hi enim filij, qui terrena omnia negotia à se excusserunt, se ipsos

n Psal. 126.

4 Ibidem.

tamen

tamen alligarunt: tribus votis; Castitatis, Paupertatis, & Obedientiae: vt ministerijs suis melius attenderent, erunt sicut sagittae in manu potentis Dei, qui vehementi impetu eos iaciet, vt ingentem faciant fructum animarum. Et S. Augustinus aduertit quod brachium est fortius, ac robustius: eod remocius iacere sagittam: cum autem Dei brachium sit omnipotens: ideo Apostolos proicit vsque ad vltimos fines terrae. Propterea enim Apostolus dixit de eis: *o In omnem terram exiit sonus eorum, & in fines orbis terra verba eorum.* Et etiamnum Praelati Religionum, quorum brachium est Christi brachium, proijciunt filios suos etiam vsque ad vltimos fines terrae, & illi tanquam filij obedientiae, & sagittae electae, & manui mittentis subiectae, proficiscuntur magna cum animi voluptate ad designatum sibi locum, & per eos operatur Deus multa praecelata in bonum animarum: vt per eius diuinam misericordiam vidimus in Religiosis Societatis Iesu, qui sagittarum instar sinunt se in manu suorum Praelatorum, & summi Pontificis, cum voto speciali proficiscendi absque vlla repugnantia, quocumque ille voluerit eos mittere, siue ad infideles, siue ad haereticos: & ita huic obedientiae confidentes, insignes effecerunt conuersiones hominum in toto mundo.

SVPEREST itaque solum, vt supplices oremus Dominum Deum nostrum, vt dignetur Ecclesiae suae de huiusmodi piscatoribus ac sagittis prospicere: quales iam depinximus, vt animarum lucrum accrescat. Absque vlllo enim dubio familia huiusmodi operatorum potest se felicem reputare; & beatum illum celsere possumus, cui sunt illi commissi: de quo dixit David: *p Beatus vir, qui impleuit desiderium suum ex ipsis,* aut vt S. Chrysostomus legit: *Beatus qui impleuit pharetram suam ex ipsis,* scilicet sagittis. Ac proinde felix ac beata Religio, quae in modum pharetrae plena est selectis adeo sagittis, & beatus illae Praelatus, qui sua directione eas potest educere, & per mundum in varias partes mittere: vt in vir-

tute Dei peccata occidentes, peccatores conuertant, Ecclesiam amplificent, & caelos replent.

(.)

Ibidem.

o Roman.
10. 18.

p Psal. 129.